

Resebrev - januari 2011. Missöden, möten & många nya platser

Vågorna rullar in i Admiralty Bay

Året startade rullande! Första dagarna rullade det hela tiden här i Admiralty Bay. Senare fick vi höra att man på Martinique haft rekordmycket swell så det var väl det vi kände av.

Det är lätt att vara seglare på Bequia. Här finns all service direkt ute i ankarviken. Man kan fylla diesel och vatten, köpa morgonbröd, öl och lite andra förnödenheter, lobster och fisk förstås och dessutom lämna sin tvätt. Allt direkt från båten.

Det kan man tacka alla boatboys för. En företeelse vi har hört mycket om, mest negativt. Vi har aldrig haft problem utan tvärtom varje gång blivit trevligt bemötta. När vi tackat nej till något erbjudande har de ofta varit hjälpsamma ändå. Även när vi inte handlat av dem har det alltid varit glada miner och en god ton. Detta är entreprenörer, som en gång var boys, men som nu växt upp och lärt sig vad kunden vill ha. De skapar sin inkomst under några få månader varje år. Jag tror lite grand att det är så att, som du behandlar andra blir du själv bemött.

Köpa vatten, diesel eller lämna tvätt?

Det finns flera bra affärer och några mysiga butiker i Port Elisabeth så det går ingen nöd på oss här. Vatten är förstås en bristvara på många av öarna här i Karibien. Det vi kan köpa är antingen hämtat på San Vincent eller tillverkat med en watermaker, beroende på vem du köper av. Klart att det blir dyrt!

Så blev det dags för nästa missöde! Lagom till vi skulle lämna Bequia gjorde kapten stor motorservice och upptäckte läckage vid roderhylsan. Verkar som att det händer saker med båtar när de blir liggande flera månader i denna värme.

Efter diskussioner med Najadvarvet, som gav besked om att hylsan inte kunde lossna, vågade vi segla norrut. Martinique ligger bara en nattsegling bort, ca 100 Nm, och där finns det gott om båt-kunnigt folk. Hylsan var lös, det småläckte och vi torkade.

En olycka kommer sällan ensam sägs det, och så blev det. Storseglet skörde ännu en gång, nu strax ovanför den tidigare lagningen!

Det har visat sig att allt beror på ett fabriktionsfel i vår segelduk (samma som fanns i bakkanten på vår genua) så Albatross Segel har satt full fart med att sy upp ett nytt segel åt oss. Frågan är bara vart det är bäst att skicka det?

På vår väg norrut seglade vi förbi både San Vincent och Santa Lucia, öar vi gärna hade besökt. Båda tyvärr hårt drabbade av stormen Tomas, men med mycket fint att visa upp.

Så var vi tillbaka i Europa igen! Martinique tillhör Frankrike och det märks på många sätt. Vi gick till Le Marin på sydsidan, kallas av svenskarna för "Marängen". Här finns de flesta charterbolagen med sina flottor och här finns både båttillbehörsaffärer och gott om kunnigt yrkesfolk. Här finns också en av de få riktiga marinerna, med plats för över 600 båtar. Där låg vi ett par nätter medan vi besökte varvet och bokade upptagning av båten, hittade en kille som var duktig på plastarbeten och skulle kunna hjälpa oss, klarerade in osv. Martinique har nog den enklaste inklarering vi varit med om. Man går till tullkontoret, lånar en dator och fyller i en enkel blankett med basfakta om båten plus våra namn och passnummer. Denna lämnar man sedan till mannen bakom disken som stämplar en gång och allt är klart. Ingen immigration, ingen hälsomyndighet och ingen seglingsavgift! Men franska mataffärer! Här finns till och med Carrefour så vi frossar och fyller båten.

Martinique är annars en av de större öarna här med sina dryga 400 000 invånare. Lite udda blir det med kontrasten till de mindre öar vi tidigare besökt. Inte nog med storleken på ö, man kör på höger sida, betalar med Euro, har eu-standard på mycket (bland annat frukt och grönt) och så talar man förstås franska!

När allt var bokad och klart inför de jobb som skulle göras lämnade vi marinan och gick den korta biten ut till Sainte Anne, turistorten strax utanför. Här ankrade vi på alldeles stilla vatten och traskade runt i den lilla söta byn. Vi passade på att bada och njuta för på land kommer det att bli varmt. Här låg ett par tidigare bekanskap och en för oss ny, Elin Alida, så lite umgänge hann vi också med.

Dingebryggan vid St. Anne, standard på Martinique

En morgon, lagom till frukost, ankrade franska Ka Ora bredvid oss! Kärt återseende med Pat och Lionel som vi inte har sett sedan Jacaré i Brasilien, där vi besökte flera karnevaler tillsammans. Sedan dess har ett antal mail utväxlats och vi har haft förhoppning om att kunna ses någonstans i Karibien. Nu tog vi allihop en långpromenad till Martiniques södra udde och badade och hade fransk picknick vid Grand Anse de Salines.

Vita stränder, här vid Grand Anse de Salines

Till kvällen blev vi dessutom bjudna på franska specialiteter hos Ka Ora. Mycket trevligt förstås. Så mycket lättare allt blir när man pratar med någon som är i sitt eget land, som pratar sitt hemspråk, och som kan ge oss alla fina tips om vad vi skall se, vad och var vi kan köpa saker m.m.

Picknick på franska i skuggan av träden längs stranden

På Trinidad, och de sydligare öarna i Karibien, dricker man rompunsch, dvs. mörk rom blandad med fruktpunsch, gärna kryddad med färsk, riven muskot. Här på Martinique dricker man istället Ti Punsch. Nu fick vi lära oss att Ti är creolska för Petit, och betyder alltså liten punsch. Några centiliter vit rom blandas med en skvätt sirap (gjord på sockerrör) och ett par små klyftor lime. Gärna lite is också.

Måltiden avslutades med traditionell trettondagskaka (Galette), för precis som i Spanien är det en stor helg på Martinique då de tre kungarna besökte Jesusbarnet. I kakan vi åt, fanns en mandel och den som får mandeln blir kung för en dag. Känns det igen?

När jag var barn letade man mandel i gröten hemma i Sverige, fast till jul förstås.

Lycklig, som ett barn, satt Lionel med kungakrona i papp på huvudet resten av kvällen.

Det finns inte mycket som är riktigt farligt här i Karibien, åtminstone inte farligare än på andra platser.

Förutom Manchineel Tree!

Ett ganska oförargligt träd som ofta växer vid beacher, påminner om Benjaminfikus med små äppleliknande frukter.

Dessa träd är giftiga. Både att äta frukten, att elda med veden eller att ta skydd vid ett regn är farligt. Att skugga sig under träden är helt ok men vid regn får man aldrig ta skydd under dessa träd eftersom även löven är giftiga och avger en syra!

På Martinique är alla Manchineel-träd markerade med rött!

Något vi hört, både hemma och på vår resa, är åsikter/kommentarer om olika platser. Man kan inte gå dit eller dit, för där är det så eller så dåligt. På den resa vi gjort har vi lärt oss att; Bilda dig din egen uppfattning! Många gånger har någon sagt att en plats är kass, och vi har tyckt tvärtom. Eller så har man tyckt att där är kanon, och vi fattar inte varför. Jag tror att vilken situation/sinnesstämning du själv befinner dig i just då påverkar oerhört mycket hur du uppfattar andra platser och människor. Som exempel kan jag nämna att vi trivdes jättefint i Mindelo på Kap Verde, fast många sagt att det var kasst och att där fanns ingenting, men eftersom vår nya, fina dinge blev stulen där har platsen idag en besk eftersmak, som inte har med vår känsla för platsen att göra. När vi kom in i Tyrell Bay på Carriacou, med skörat storsegel och fokus på att få det fixat, fick jag ingen bra känsla för den platsen. Kapten trivdes, byn var mysig, med underbar liten yachtclub och en dam som skänkte mig den finaste apelsinen i hennes fruktstånd då jag berättade att jag skulle preparera med nejlika, vilket vi gör i Sverige till jul. Men mitt fokus var någon annanstans...

Tillbaka på landbacken! Det är definitivt inget vi trivs med så humöret blir därefter.

En reflektion man gör är att det är dyrare att ligga med båten på land än i vattnet. Kan det bero på att vi är på en ö, och den begränsade landytan (vid strandkanten dessutom) gör marken dyr?

Kunnigt yrkesfolk fanns här i alla fall så vi hittade en segelmakare som lagade vårt segel.

Och Nicolas, en duktig plastkille, som slet på kvällarna och hjälpte oss med roderhylsan. Tyvärr är det ju så att en sådan kille är efterfrågad så en hel del väntan blev det och varje gång såg vi den planerade sjösättningen flyga sin väg. Men, han höll utlovad tid och vi kom tillbaka i vattnet. Då epoxin gärna skall härda några dagar gick vi återigen ut till St. Anne och bara njöt på denna fina ankarplats. Klart och stilla vatten är ljuvligt att ha under båten. Att det håller badvänliga 32 grader gör ju inte saken sämre.

Åter tät roderhylsa efter plastarbete på land

Kapten målade men nu blev jag rastlös och ville vidare så efter några få dagar satte vi segel och gled västerut längs Martiniques sydsida.

Då passerar man bland annat Diamond Rock, en 570 fot hög klippa som engelsmännen en gång belägrade, till fransmännens förtret.

Precis där skulle de velat ha ett skepp stationerat så de utrustade klippan som ett sådant. Det var en sann bedrift av engelsmännen att förse denna karga, branta ö med kanoner, mat och vatten för en hel besättning och sedan hålla stånd i 18 månader.

Diamond Rock

Vi tillbringade en natt i Grand Anse D'Arlet, en djup skyddad vik vid en pittoresk tidigare fiskeby, som idag satsat på turism. Här har man lyckats med att skapa en mysig strandpromenad utan att förstöra det ursprungliga. En och annan fiskepirog finns det kvar också.

Morgonpromenad längs strandpromenaden i Grand Anse D'Arlet, en av vikarna längs Martiniques västsida

Fort de France, som är huvudstad på Martinique, ligger i norra delen av en stor vik på öns västsida. På sydsidan av viken finns det flera fina ankarvikar. Vi testade först med Trois Ilets, som andra hade sagt skulle vara fint, men fick direkt en olustkänsla bland de rostiga gamla stålåtar som låg där. Vi vände och la oss i en vik vi tidigare passerat, Anse Mitan. Från alla dessa går det färjor över bukten in till Fort de France.

Anse Mitan var en av de första turistorterna här och känns idag lite avdankad. Vissa delar är helt ok medan andra ser förfallna och övergivna ut.

En bra ankarplats var det i alla fall och på sådana korta stopp tar vi ofta en lång morgonpromenad innan frukost. Då får man se lite av byn i vardagen och hinner skaffa sig en känsla för platsen.

Bakoua Marina, som totalförstörts av swell häromåret

Mitt i stan - Fort de France

Först efter ett några dagar gick vi över till själva Fort de France. Storstad, med allt vad det innebär; affärer, bilar, puls, rödljus, livemusik, vackra byggnader, gågata, vilket utbud!

Bebyggelsen är låg, många gånger i kolonialstil, detta är en gullig stad med sina små färgglada hus blandat med pampiga byggnader. Här finns en stor dingebygga strax nedanför en park och man ligger fint alldeles utanför centrum. Visst, färjorna landar här också så det gungar till lite ibland.

Här finns förstås flera museum och liknande. En byggnad som är lite speciell är Schoelchers bibliotek.

Beställt av förkämpan mot slaveri, advokaten Victor Schoelcher, som även har fått en stad på Martinique uppkallad efter sig.

Byggnaden uppfördes i Paris 1889, plockades ner i bitar, skeppades över hit och restes upp igen.

Schoelchers bibliotek, Fort de France

Vi hade tänkt oss att turista lite mer här på Martinique och försökte hyra bil, men just den helgen vi var i Fort de France var alla hyrbilar upptagna, hos alla biluthyrare.

Helt otroligt!

Man kan ju undra hur de tänker med turism. Busstrafiken är dåligt utbyggd, taxi är mycket dyrt och biluthyrning är så eftertraktat att inga bilar finns att hyra? Andra seglarvänner har haft besök här över jul & nyår och vi har hört detta flera gånger. Till flygplatsen går inga bussar och taxi kostar skjortan så till slut blir hyrbil enda lösningen!

Istället drog vi upp ankaret och fortsatte en bit norrut till Saint Pierre. Här trivdes vi direkt! St. Pierre var en gång Martiniques huvudstad, och liknades då vid Karibiens svar på Paris.

Tyvärr tog det blomstrande livet i staden slut ordentligt 1902. Den 8 maj närmare bestämt.

St. Pierre med återskapade och nyskapade hus

Saint Pierre ligger vid foten av vulkanen Mount Pelée som den dagen, efter fler allvarliga varningar, öppnades i ena sidan och gasmolnet som exploderade över Saint Pierre dödade inom några få sekunder 29.333 människor.

Endast 2 överlevde, en skomakare som var nere i sin källare och en mördare, som satt fängslad i en cell av modell bunker. Den senare, Louis-Auguste Cyparis, blev senare en kändis då han var omtalad som ende överlevande!

Cyparis bunkerliknande cell

Här låg en teater, med anor från 1700-talet

På redden utanför staden låg 12 fartyg som sjönk, flera av dessa kan man idag dyka ner till. Ett trettionde fartyg tog sig precis härifrån och blev åskådare till katastrofen. Sakta återerövrades staden och idag har de flesta hus någon vägg som härstammar från tiden före vulkanutbrottet. Idag är det mer att likna vid en by, med sina 4 500 invånare, men här finns charm och en känsla som gör att vi trivs.

Även här tänkte vi hyra bil, bland annat hade vi spanat in en levadavandring inte långt härifrån. På de båda biluthyrningsfirmorna i staden fanns ingen som pratade engelska men det gjorde inte så mycket, de hade ändå inga bilar att hyra ut. Ok, men vi ville turista och vi har apostlahästar! Bland annat hade vi bestämt oss för att besöka ett av Martiniques romdestillerier. DEPAZ ligger knappt en timmas promenad upp på vulkanen från Saint Pierre så dit gick vi. Victor Depaz var en av få överlevande från vulkanutbrottet 1902 som återvände 20 år senare och lät då åter bygga upp det destilleri som familjen tidigare drev här. Idag en välordnad och prydlig anläggning med gott om anor, både från 1900-talet och med spår och minnen från svunna tider. Man är förstas mycket stolt över sitt signum, som är att sockerrören odlas på lavajord och källvattnet man använder i tillverknigen kommer från vulkanområdet.

Vattenhjulet som en gång drev allt

Destillationspannan, där vin blir rom

Kyrkklocka, som smälte 1902

Nu får vi vara klara med Martinique. Vårt planerade veckostopp har blivit snart tre veckor och vi har ändå inte fått se en del av det vi ville. Men nu satsar vi på nya platser och seglar vidare norrut!

Strålande sol, knallblå himmel, vita stränder och turkost vatten. Det är den bilden jag vill ha av Karibien. Och så är det också - ibland. När vi ankrar i en skyddad vik på 5-7 meters djup är det ofta just så. Ibland kommer en liten skur men ofta klarnar det snart upp. När vi seglar i lä bakom en ö är det ofta på snällt vatten och ibland med för lite vind. Men mellan öarna! Hittills har det varje gång varit 20-25 knops vind, oftast från nordost vilket varit vår färdriktning ända upp till Martinique. Den västliga strömmen har oftare varit sydvästlig, vilket gör att vi måste hålla ännu mer mot ost, och sjön har varit grov. Vid såväl den ö vi lämnat som den vi kommit till har det varit s.k. vindaccelerationszoner som gett oss extra tuffa vindar i några distans. Lägg till detta ett antal squalls som ofta ger vind upp mot 30-35 knop, regn och dålig sikt. Många vi ser står i fulla seglarställ, i denna värme, ljust för att det är så ostadigt. Lustigt nog fick vi just höra att i år har det varit ovanligt regnigt, blåsigt och grov sjö för de båtar som tagit sig norrut från Trinidad.

Vi kom till Dominica, där vi gick till Prince Rupert Bay på norra delen. Här finns inte så många ställen som man kan ankra på, några få ligger vid huvudstaden Roseau men de flesta går till denna jättestora, skyddade vik där man ankrar i norra hörnet.

Solnedgång i Prince Rupert Bay

Den förste vi träffade på var Andrew. Honom mötte vi redan på Trinidad då han var crew hos engelska Susie (hon med hundarna) på vackra Spirited Lady, som var vår granne. Från Grenada flög han hem och till vardags arbetar han med turism här på Dominica. Detta är killar som i grunden var boatboys och många av dem har hållit på sedan de var unga och paddlade runt bland båtarna på en surfingbräda. Andrew fyllde 49 när vi var på Trinidad så det har gått några år.

"Boatboysens" båtar, alla med fräcka namn

Idag ordnar de utflykter, hjälper seglarna med allt möjligt, till exempel kan man lämna sin tvätt och köpa frukt, juice och lobsters. De svarar även för säkerheten i viken. Varje natt patrullerar dessa killar ankringsområdet så att vi seglare kan sova tryggt. En kvart efter att ankaret var fällt var vi inbokade på örundtur på fredag och i morgon bitti får vi färskt bröd levererat till båten. Kanon!

Dominica, som varit självständigt sedan 1978, har drygt 70 000 invånare och lever främst på bananodling och tvåttillverkning. Turismen har ökat och blivit ett välkommet tillskott till denna fattiga nation. Här är lite som att komma tillbaka till Europa för 50 år sedan och påminner oss en hel del om livet i norra Brasilien, fast renare. Ingen slänger där man står.

Snyggt & prydligt oavsett bostadstyp

Ingen borde svälta här för överallt växer det, bland annat bananer, granatäpplen, mango, kokosnötter och passionsfrukter.

Bananer odlas överallt och längs vägarna ser vi många gånger bananstockar med blå plastpåsar över. När vi frågar får vi veta att det är för att skalet skall hålla sig fint, då får man bättre betalt för sina bananer.

Bananklasar klädda i blå plast

Staden vid Prince Rupert Bay heter Portsmouth och ser mer ut som en by som sträcker sig längs bukten. Det visar sig senare att ovanför byn finns en stor stadsdel, som är som en mindre universitetsstad, med olika internatskolor för amerikanska studenter. Här finns allt det som inte finns nere i den äldre delen, shoppingcenter, snabbmatskedjor och klädaffärer.

Tullen ligger i södra delen och där finns förstås en brygga som man kan lägga sin dinge vid. Vi bestämde oss för att gå istället. Drygt 2 km är ju ingenting, men det blev segt i den starka middagssolen på tillbakavägen. Att vi aldrig lär oss! Normalt vistas vi så lite som möjligt i solen och så går vi iväg, mitt på dagen. Det slutar som det brukar, röd och bränd. Dominica hade under ett antal år en av världens yngste ledare och denne införde en mycket enkel inkvarering i landet. Man besöker tullen, blir både in- och utklarerad på en gång, får uppehållstillstånd för ett par veckor och slipper därmed besöka immigration. Enda kostnaden är en turistskatt på 4 EC\$ (10 SEK) per person.

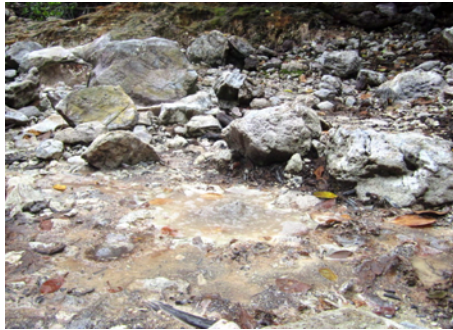

Så åkte vi på utflykt. Fyra amerikaner, två engelsmän, vi och vår guide Winston. Turen gick längs norra delen av ön och bjöd på häftiga branter, strålande vyer och en otrolig grönska. På ostsidan spelades delar av "Pirates of Caribbean" in, och vår guide visade oss flera av platserna.

Inte bara vykortsvackert utan även med på film!

Vägarna är inte breda, hänger nästan ut över stupen och saknar förstås räcken. Ön är bara ca fem mil lång men dåliga, slingrande vägar gör att minsta lilla resa tar sin tid. Det är regnskog så det växer så det knakar och för att odla får man verkligen rensa mark. Man samodlar på höjden för att nyttja varje kvadratmeter maximalt.

Vårt första stopp, vid Cold Soufriere, startade med 20 minuters lerig promenad innan vi kom ner till en svavelkälla. Här bubblade det i små pölar och området stank av svavel. Läckert! På Dominica finns världens näst största vulkansjö, full av bubblor, men dit är det tre timmars promenad.

Svavelkällor gör marken bubblande!

Det hade blivit eftermiddag innan vi stannade för lunch på ostkusten, efter att ha besökt ett område med karibindianer där vi bland annat köpt korgar.

Dessa 3 000 karibindianer är de allra sista som finns kvar av Västindiens ursprungsbefolkning och de lever än idag i ett reservat och i möjligaste mån så som de alltid har gjort.

Sedan styrde vi mot öns mitt och ett av de vattenfall som finns här.

Vi köpte korgar, som är gjorda av ett bambuliknande gräs

På väg mot fallet och poolen

Ingen dykning här!

Men ett svalkande dopp kanske?

Vi besökte Emerald Pool och precis som man kan gissa av namnet slutar fallet i en härlig sötvattenspool där den som önskar kan ta sig ett svalkande dopp.

Hemvägen gick längs alla de små fiskesamhällena, en del med fina, vita badstränder, utefter Dominicas västkust och solen gick ner lagom till vår hemkomst.

En snabb, härlig segling (äntligen!) tog oss de dryga 20 Nm över till Iles des Saintes eller Les Saintes som de också kallas. Columbus kom hit på Allhelgonadagen redan år 1493 och gav då öarna namnet Los Santos.

Dessa öar tillhör Guadeloupe och bara två av dem är bebodda, Terre den Bas med ca 1 000 invånare som främst försörjer sig på jordbruk och fiske och Terre den Haut där det bor ca 2 000 personer. Till den sistnämnda gick vi för här ligger samhället, Bourg des Saintes, och det är här man kan klarera in vilket är lika enkelt som på Martinique. Vilket mysigt litet samhälle!

*Färsk baguette till frukost är givet när man är i Frankrike!
En av kaptens fasta uppgifter när så är möjligt.*

Visst det är turistiskt med fullt av små butiker och restauranger och massor av folk kommer hit med färjan från Guadeloupe över dagen, men otroligt charmigt. Låg bebyggelse med fina detaljer, snickarglädje och rent! Nästan inga bilar men gott om skotrar och en och annan cykel. Mer Medelhavet än Karibien. Bara att njuta!

Så här kan man också bygga! Något för hemvändande långseglare?

Vi hyrde cyklar och ön är inte större än att man på en dag hinner ta sig runt överallt. Fina mountainbikes hyr man enkelt utan deposition för vem kan ta dem med sig? Vägarna är smala men i hyfsat skick och slingrar sig fram genom dalar och över berg. Här kör ingen fort för det är gott om fotgängare, skotrar, cyklar och en och annan bil som skall samsas om utrymmet.

Fort Napoleon vakar över staden från det norra berget så dit gick vår färd. Väl uppe fick vi fin utsikt åt alla håll och en inblick i hur livet varit här under 17- och 1800-talet för fortet är renoverat och är idag ett museum och på dess borggård och murar har man anlagt en tropisk trädgård.

Fort Napoleon med museum och tropisk trädgård

Där fann vi denna iguan!

Ner för backarna och ut till ostsidan för besök vid öns finaste vik, Pompierre, där man tyvärr inte får lov att ankra. Vinden ligger på mot stranden och det blev för mycket skräp som drev in från båtarna så 1996 satte man stopp för det. Man riskerar böter om man testar. Här fanns fina rastplatser och getter med sina kid gick lösa vid stranden tillsammans med några katter, hönor och lite andra fåglar. Överallt körde vi förbi fina trähus i Gingerbread-stil som det kallas för här.

Liten kompis som gärna ville vara med och luncha

Tillbaka genom stan och ut på sydvästsidan. Här är brant kan jag lova men belöningen är den otroliga utsikten och nedförsbacke till dagens slutmål Pain de Sucre. Här hade någon klok människa öppnat en liten bar på väg ned till stranden, rena vattenhållet! Sen var det bara hemvägen kvar. Här hade vi kunnat stanna länge, länge men så blev det inte.

Heléne @ seaQwest

Från berget längst till vänster vakar Fort Napoleon över staden Bourg des Saintes, på ön Terre den Haut i ögruppen Iles des Saintes (Guadeloupe)